

Антонъ Страшимировъ

Роденъ е презъ 1872 г. въ гр. Варна, а почина миналата година. По-важни негови творби сж повестигъ: „Есенни дни“, „Черньо“, „На кръстопътъ“, романигъ: „Среща“, „Смутно време“, „Безъ пжтъ“, „Роби“ и пиесигъ: „Вампиръ“, „Свекърва“, „Св. Ив. Рилски“, „Отвждъ“ и „Къмъ слънцето“. Въ своигъ книги Страшимировъ описва живота, мжкитъ и несгодигъ на селянина и гражданина. Той бѣше единъ ото именитигъ наши писатели.

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този купонъ, придруженъ съ 5 лв. чиста гербова марка до:

Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—
София IV, ще бжде сюрпризиранъ съ единъ хубавъ подаръкъ.

Дълго гледа къмъ звездигъ
въ късенъ часъ, — не спи ли Влади?
Зазори се, въ равнинигъ
пойна птица се обади. . .
Пакъ вървятъ въ пжтеки цвѣтни,
столицата е наблизю,
утрото цвѣти приветно,
въ улицигъ вече влизатъ.
Ала тука вой до бога,
всѣки бърза, отминава,
всички сж въ една тревога,
Влади, тука що ще става?
Тукъ ли, въ тия мрачни сгради
занаята ще намѣри
или пжкъ ще хлопа Влади
предъ затворенигъ двери?
Тукъ и тамъ се спиратъ, питатъ,
въ малки кжщи и въ палати,
Влади гледа съ сърдце свито,
търси занаятъ безплатенъ.
Вечеръ вече пада. Бавно
въ улицигъ притъмнява.
Сбогомъ, столице ти, славна —
третиятъ день отминава.
Пакъ шуми край тѣхъ гората,
трепкатъ звезди на небѣто,
какъ е мила тишината,
кога тжжно е сърдцето.
— Синко, пакъ срѣдъ планината
ще се върнемъ. Съ трудъ сполука
ще намѣримъ. Занаятъ
не найдохме, сине, тука.
— Да се върнемъ, — се обади
момъкътъ отчаянъ вече.
— А сега да спие, Влади,
пжтъ ни чака на далече.
— На кжде? — срѣдъ тишината

Смѣшенъ Смѣшко, братъ му

Весела приказка

Намислило да бѣга. Но като се досѣтило за вълка, спрѣло се. Погледнало въ градината, исправено на заднигъ си крака, и видѣло подъ едно паднало дърво джуджето съ голѣмата брада.

— Ха! — рекло си Зайчето, — случило му се е нѣщо лошо, ще отида да му помогна.

Прескочило Зайчето плета и скоро се намѣрило при притиснатото джудже.

— Какво е станало? — запитало Зайчето загрижено и се опитало да вдигне дървото.

— Охъ, Зайченце, моля ти се, помогни ми. Братята ми ги нѣма — докато дойдатъ, сигурно ще умра подъ това дърво, — замолило се джуджето.

— Какъ тѣй да те затисне това дърво? — зачудило се Зайчето и, като се напънало, измѣстило дървото.

О-о-охъ! Олекна ми, — въздъхнало джуджето, — добре че се намѣри, Зайченце, да ми помогнешъ. Щѣхъ да си умра. . . Пжкъ и що ми трѣбваше да го рѣжа. . . нека не дава плодъ, какво отъ това? Да го оставѣхъ да живѣе, но то си отмѣсти. Ей тѣй, както го рѣжехъ, падна върху мене. . . Охъ, охъ, всичко ме боли.

— Ударило те е дървото затова. Но азъ мога да те изцѣря, — рекло Зайчето.

— Нима си докторъ? — зачудило се джуджето.

— Баща ми бѣше докторъ, та отъ него съмъ научилъ нѣщичко.

— Това е хубаво и моя братъ е докторъ, но е въ чужбина.

Зайчето събрало бързо нѣкакви тревы, смѣсило ги, счукало ги и намазало джуджето. Следъ малко джуджето скочило на крака:

— Благодаря ти, Зайче, че ме изцѣри. Сега каквото ми поискашъ, това ще ти дамъ. Казвай, какво искашъ?

— Зелки отъ градината

— Само това ли?

— Само тога.

— Много си скромно, Зайченце. Ела да те нагостя у дома.

— Не, бързамъ. Другаригъ ми сж гладни. Чакатъ ме за зарзаватъ. Зелки искатъ. Иначе вълкътъ ще ме изяде.

— Добре, Зайченце, ще ти дамъ, — заклатило глава усмихнато джуджето, повдигнало дългата си брада съ лѣвата ржка, за да не я настжпи и взело да кжса зелки.

Натрупало единъ купъ предъ Зайчето.

— Стигатъ ли ти? Много ли сж другаригъ ти?

— Много сж, джудженце, и всички сж гладни. Но какъ ще ги занеса толкова много зелки?

— Ще ти подаря и една количка, — обадило се джуджето, плѣснало съ ржце и се провикнало: — Ежко-таралежко, елате при мене.

Едва завършило джуджето думигъ си, и току предъ тѣхъ се изтърколили четири таралежа.

Ежко първи, ежко втори, трети и четвърти, отъ днесъ ще служите на Зайчето. Чухте ли!

Симеонъ Мариновъ

Чудниятъ занаятъ

Приказка въ стихове (3)

гласъ незнаенъ имъ продума.
Кой ли броди въ мрачината
тамъ, срѣдъ буковата шума?
Сѣнка нѣкаква се мѣрна
и човѣкъ предъ тѣхъ израстна,
но отъ сѣнкитъ вечерни
бѣше образътъ неясенъ.
И гласътъ се чу въ гората:
— Що сте, хора вие мили,
въ градоветъ и селата
тѣй отчаяно търсили?
— Ходихме да търсимъ ние . . .
и бащата пакъ разправи
всичко редомъ — безъ да крие,
нищичко той не забрави.
И за планината родна,
и за мжката на Влади,
свойто търсене безплодно
сжщо той сега обади.
И накрай завърши тихо:
— Връщаме се въ планината,
тамъ, при говедаря Михо
миръ да търсимъ за душата.
Прошумѣ въ гората шума,
птица нейде се обади,
непознатиятъ продума
на Бащата и на Влади:
— Азъ съмъ майсторътъ Незнаенъ,
тукъ живѣя, срѣдъ гората,
занаяти много зная,
уча всѣкиго безплатно.
Три години щомъ се минатъ,

тука ще потърсишъ Влади.
„Майсторе Незнаенъ“ викай,
азъ завчасъ ще се обадя.
Остави безъ страхъ юнака,
нѣкакви си три години,
скоро ти ще ги изчакашъ,
като сънь ще се изминатъ!
Скокна весело тогава
Влади. — Ще остана, тате!
За раздѣла часъ настана,
стариятъ сега заплака.
Ето, съсъ Незнаенъ въ мрака
Влади тихичко отмина.
— Старче, какъ сега ще чакашъ
горе цѣли три години?
Тежко ще ти бжде, зная,
но синътъ ще се изучи
и честигъ ще бжде краятъ,
само Влади да сполучи.
Тѣй си старецътъ мълвѣше
и отмина въ мрачината,
а задъ него тиха бѣше
и задрѣмала гората. . .

Три години отшумѣха
задъ планинскитъ чукари,
три години отлетѣха,
часъ за свиждане удари.
Старецътъ ще види вече
своя Влади, свойто чедо.
Тоя часъ не е далече,
отъ кога за него гледа!
Тръгна той къмъ равнината,
спрѣ до изворче бѣбриво
недалече отъ гората
гледа: зайченце скокливо —
(Следва)